

Boj českých stavů proti Habsburkům

1547 – Ferdinand I. upevňuje svoji moc nad českou šlechtou a královskými městy. Usiloval o návrat českého státu ke katolictví. Povolal do Prahy jezuity, obnovil pražské arcibiskupství **Maxmilián II.** jeho syn byl snášenlivý vůči protestantům.

Rudolf II. Maxmiliánův syn – římský císař – sídlo císařství v Praze.

1609 – Majestát potvrzující náboženské svobody nekatolickým stavům a poddaným.

Matyáš II. Rudolfův mladší bratr – sídlo přesunul do Vídně, český stát svěřil do správy královských místodržících, které jmenoval z řad katolické šlechty. Ti porušovali Rudolfův majestát a omezovali práva českých stavů.

1618 – se shromáždili v univerzitní budově Karolina a vznesli proti místodržícím protest. Když nepomohla písemná stížnost, vnikli do kanceláře na Pražském hradě a vyhodili dva z místodržících Slavatu a Martinice z okna do hradního příkopu spolu s písařem Fabriciem. Spadli do odpadků a nic se jim nestalo. **(II. pražská defenestrace). Tím začalo otevřené povstání proti Habsburkům.**

Vláda 30 direktorů – 10 pánů, 10 rytířů, 10 měšťanů. Ti vyhnali jezuity ze země, začali najímat vojsko a zároveň hledali podporu ve svém boji u nepřátel Habsburků.

Malý úspěch: Francie za vlády Ludvíka XIII. byla příznivě Habsburkům nakloněna, německá protestantská knížata byla nejednotná, anglický a dánský král považovali povstání za projev neposlušnosti vůči bohem daného panovníku.

1619 – po smrti **Matyáše** sesadili následníka trůnu **Ferdinanda II.** a zvolili českým králem protestantského knížete **Fridricha Falckého**. Ten stál v čele protihabsburské opozice německých knížat.

Habsburkové se nechtěli se situací smířit. Tři roky trvala válka s českými stavy na jižní Moravě, v jižních Čechách a v Rakousích. Vojska byla sestavena ze žoldnéřů (najatých profesionálních vojáků) – ti bojovali za toho, kdo víc platil.

Habsburkové získali větší finanční podporu od svých španělských příbuzných. Císařská vojska získala převahu a zatlačila vojsko českých stavů až před Prahu. K rozhodující bitvě došlo **8. listopadu 1620 na Bílé hoře** u letohrádku Hvězda. Habsburkové zvítězili, Fridrich Falcký (zimní král) uprchl a stavové byli krutě potrestáni. – 27 jich bylo popraveno na Staroměstském náměstí v Praze – 3 páni, 7 rytířů, 17 měšťanů – mezi nimi i **Kryštof Harrant** z Polžic a Bezdržic, pán na Pecce.

Porážka stavovských vojsk měla kruté následky pro celý český národ až do roku 1918.

Zápis:

Boj českých stavů proti Habsburkům

Ferdinand I. povolal do Prahy jezuity, obnovil arcibiskupství.

Rudolf II. 1609 vydal **Majestát** – zaručuje náboženské svobody.

Matyáš II. porušil Majestát, dosadil místodržící do Prahy.

1618 – 2. pražská defenestrace, rada 30 direktorů.

1619 volba **Fridricha Falckého**, válka s Habsburky.

8. 11. 1620 – bitva na **Bílé hoře** – tragické důsledky pro český národ, poprava 27 českých odbojných pánů.